

Koberské

1991

r

o

z

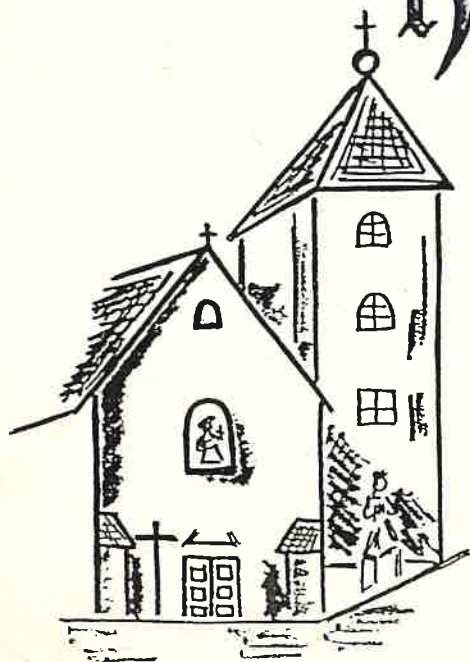
h

k

e

s

y

NEPRAVIDELNÝ

ADRAVOD 1

ÚVODEM

Trochu opožděně, ale přece, se vám opět dostávají do rukou Koberské rozhledy. Skromnějšího formátu, zato však v lepším tisku. A co je důležité - nevycházejí pod hlavičkou OF, ale péčí Obecního úřadu. Politická scéna se proměnila i u nás, Koberské rozhledy však vydržely. Věříme, že vydrží i nadále, pokud budou pro vás přitažlivé a budete je kupovat. Nedopusťte však, aby se staly jenom hláskou troubou Obecního úřadu nebo jeho představitelů. Pište nám, sdělujte své poznatky a nápady, kritizujte - pomůžete vyčistit ovzduší, pomůžete vytvářet vzájemné vztahy. Uveřejníme každý váš příspěvek bez cenzury, pokud bude podepsaný. Odpovědnost nese každý autor sám.

Děkuje redakce

SLOVO STAROSTY

Už téměř rok se na vstupu do obce skví nový nápis - KOBERICE. Tak jak to velela svobodná vůle obyvatel, hrstky věrných i těch, kteří riskli strávit odpočinkovou fází života v tomto odepisovaném koutě.

Zdalo by se, že je tady po několikaletém půstu nová touha žít, ukázat těm dříve protěžovanějším v okolí, že i u nás lidé umí. A bez berliček cizí pomoci. Postupně. Na co mají a na co stačí. Ale vytrvale. Tak jako se léty práce z půdy dobývá kvalitní a stálá úroda, která prvním větším úspěchem dává zapomenout na slzy odřikání a zdánlivé beznaděje. Té bylo dost, a snad právě proto.

Jenomže rok je pryč a jak se ukazuje, s ním se vytrácí odhodlání i těch nejbojovnějších. Místo zájmu o obec vzrůstá zájem o vlastní. Nic proti tomu, je to logické. Jen kdyby z toho osobního prospěchu něco měla i obec. Třeba pěkný vzhled toho vlastního domku či jeho okolí. Samozřejmě, že takoví jsou a dokonce jich přibývá. Jenomže na druhé straně jsou takoví, kterým nejenže je to lhostejné, ale naopak se ještě pohoršují nad tím, že je na to někdo upozorňuje.

Když jsem nastupoval do své funkce, netajil jsem se tím, že v první řadě budu usilovat o zlepšení vzhledu obce a o vztahy mezi lidmi zbavené arogance, bezohlednosti a mocenského postavení. Přesněji řečeno, nejde-li to dobrou vůlí mezi občany, pak tedy podle práva. Bez ohledu na známosti či příbuzenské vztahy. Situace je taková, že práva se dnes dovolává každý. To je správné. Nejhorlivější jsou však ti, kteří sami právo do této doby pošlapávali nebo dosud ignorují, pokud by si mělo posvítit na jejich osobu, anebo celá dlouhá léta mlčeli, protože jim to v podstatě vyhovovalo. Je vůbec s podivem, jak zapomětliví mohou být lidé, kteří za jakéhokoliv režimu touží být u moci, a jak se cítí být náhle ukřivdění za věci, o nichž sami rozhodovali. A tam, kde chybí alespoň špetka svědomí, objevuje se faleš. Pociťují to i na své osobě. Hezký úsměv, starostlivá péče se zdůrazněním chyb těch druhých okolo a pokud u toho nejsem?

Nedělám si naději, že se to změní hned. Mrzí mne však, že tato jednání způsobují škodu nám, Kobeřákům. Mrzí mne, že takováto jednání mají právě ti, kteří se prohlašují za pravověrné Kobeřáky, aniž by to dokázali něčím jiným než tímto projevem. A tak se ptám: "Opravdu jste tu obec, a tedy i radnici, nikdy k ničemu nepotřebovali?" A jak je to u vás doma. Taky si dělá každý co chce?

Slabotinský

K OPRAVĚ RADNICE

Radnice, tedy sídlo Obecního zastupitelstva a úřadu, je místo, které by každý obyvatel měl chovat v úctě a zároveň k němu mít niterný vztah, jako třeba ke škole či stánku své víry. Tady se přijímají rozhodnutí platná pro všechny obyvatele obce, tady se činí první krok k ochraně práva. tady se berou první v ochranu občané a jejich majetek před okolním světem, tady se rozhoduje o tváři obce a její prezentaci navenek. Proto by tady měli sídlit jenom lidé, kteří dostali to výsostné právo od občanů - obyvatel obce, proto by tady měli sídlit pouze ti, jimž je rozkvět obce prvotním zájmem.

Proto sem musí mít přístup každý obyvatel jako do svého domu, beze strachu, že za přání, požadavky či upozornění bude trestán či jinak postihován volenými zástupci, úředníky

čí stranou, která dostala nejvíce hlasů. Radnice je místo práva, ne arogance ze strany jejich dočasných obyvatel, vůči všem občanům, ale i občanů vůči nim nebo sobě navzájem. Je to výraz úcty svobodnému občanovi, výraz úcty vůči zástupcům, kteří byli na určitou dobu vybráni a uvolili se nést zodpovědnost za obec.

Radnice by měla proto vyhlížet prostě, ale důstojně a zářit čistotou, jak prostě vyhlíží pokora před občanem, jak důstojné je právo a reprezentace, jak čisté a průzračné je každé konání.

Je-li radnice hlavou obce, pak tedy nejdříve tato hlava musí nabýt správného vzhledu, aby takový mohl být každý úd těla - domek či kout obce. Bude-li nesoulad na radnici, těžko lze očekávat či požadovat soulad v obci, bude-li radnice vyhlížet nepřívětivě, těžko lze očekávat, že přívětivě budou vyhlížet domky či kouty obce. Bude-li radnice hluchá vůči občanům, těžko jí občané dopřejí sluchu, bude-li však korouhvičkou podle přání jednotlivce, pak je to servilní středisko poskoků a nikoliv nejvyšší orgán obce s jasným cílem.

Proto musí radnice být otevřená všem a naslouchat jim, ale musí také nakonec rozhodnout podle všech znalostí, tedy názorů, koncepčního programu, finančních i časových možností, samozřejmě i právních norem, a nakonec i risknout případný neúspěch. Odpovědnost nenese občan, ale radnice, a proto při závažných chybách musí umět také odstoupit. To je riziko, které nenese zatím žádný kritik, to je riziko, pro které málokdo řekne "Dejte mi prostředky, které máte, a já vám to zařídím líp".

Radnice totiž je práce veřejná. A práce veřejná je dosud ještě práce velice nevděčná. Je to bohužel oběť, kterou je třeba přinést dozvukům malosti některých lidí, jejich zděné závislosti či nenávisti - třeba z vlastní neschopnosti či neochoty prospět, nebo prohry, nebo třeba jenom proto, že neumějí přijímat kompromisy v rámci možného, nebo proto, že jsou ze zásady proti všem a všemu, třeba i nečestně v podobě anonymu, tedy bez tváře.

I přesto musí být radnice místem pro všechny.

Slabotinský

Z HISTORIE KOBEŘIC

ČÁST III. Rod pánů z Věžník

Pánové z Věžník patří k nejstarším rodům v Čechách na Vlašimsku (bývalá tvrz a dvůr Věžníky u Městečka). Byli to vladykové, kteří dosáhli 16.7.1694 hraběcího stavu.

Na Moravu se dostali v 16. století i se svým znakem, který zdobí titulní stranu Koberských rozhledů. Ve zjednodušené podobě se nachází na náhrobní desce v římsko-katolickém kostele.

Majiteli Koberic se stali Věžníkové 11. listopadu 1573, kdy Petr, syn Jana Jankovského z Vlašimě, prodal "ves Koberice a ves pustou Němčany" Janu Věžníkovi z Věžník a na Německé Olešné. Tento pán, který později zastával funkci zemského sudího, zemřel v roce 1576. Zanechal po sobě statek s dluhy, na jejichž zaplacení odkázal manželce Magdaleně ze Zásmuk 2000 zlatých věna a 1000 zlatých nadvěna. Protože se provdala za Bohuslava Bořitu z Budče na Jiříkovicích, převzali bratři Jana Věžníka závazky statku smlouvou s jeho manželkou roku 1577. Bratři Jindřich a Adam sepsali vzájemnou smlouvu o koberský statek po Velikonocích v roce 1579, avšak ve shodě spolu nežili. Adam totiž převzal od své tety Johanky o Vánocích 1578 také statek milešovský, ale nesplatil dluh 500 zlatých, které byl povinován podle závěti svého strýce Viléma za tento statek do roka platit. Oba dva se proto soudili a Jindřich se vystavěl vlastní (novou) tvrz v letech 1580-1587 na Nových Kobericích. Odtud vyplývá, že v Kobericích byly dvě tvrze. Obě stály "Na valech", přičemž název "Na Nových Kobericích" použil Jindřich Věžník z Věžník, aby se odlišil od svého bratra.

Jindřich se totiž nezbavil podezření, že ho bratr připravil o Milešovice. Je to vidět z doložené žaloby (půhonu) r. 1585. Oba se však smířili, když v r. 1587 prodal Adam Milešovice a usadil se v Kobericích. Horkokrevnější Jindřich však zemřel r. 1595, když těžce urazil zemského hejtmana Jana Němčického z Němčic a ostatní pány soudce, kteří ho za to potrestali. Tuto pohanu nepřenesl přes srdce.

Adam se stal poručíkem na jeho statku a současně i jeho dcer Ludmily a Johanky. Když Ludmila dospěla, převzala v ro-

ce 1599 veškerý majetek, avšak roku 1600 prodala ves i za svoji nezletilou sestru Oldřichovi z Kounic a na Slavkově. To už Adam z Věžníků nebyl v Kobeřicích, ale usadil se na "Trnávce", pravděpodobně u Svitav.

Prodej vsi není bez zajímavosti. Je totiž doložena cena majetku, který představuje ves Kobeřice se starou a novou tvrzí, dvorem, čtyřmi rybníky (Mlýnským, Němčanským, Lovčickým a Přestanovským) a další nespecifikované příslušenství. Roku 1600 byl tento majetek oceněn na 15000 zlatých a 2 bečky vína.

Rod Věžníků definitivně odešel z Kobeřic r. 1609, kdy mladší z dcer Jindřicha Johanka Říčanská z Věžníků a na Vodlochovicích předala majetek jako dědičný Oldřichovi z Kounic. Zůstala po nich náhrobní deska v kostele sv. Jiljí, která se však vztahuje na Adama staršího z Věžníků, který žil na Milešovicích a zemřel r. 1577. Adam z Věžníků byl významnou osobou své doby, neboť byl J.M.C. radou a nejvyšším cejkmistrem.

16. století bylo velice neklidným obdobím. Na trůn dosedli Habsburkové, Ferdinand I., což sebou přineslo první náznaky protireformací. Náboženské třenice a mocenský boj české šlechty s německým živlem se jistě nevyhnul ani Kobeřicím. Stoupal hlad a bída, zchudlé panstvo opouštělo a prodávalo nevýnosné vsi. Krajem putovaly náboženské sekty, které později ovládly v jednotlivých krajích náboženský život. Uvádí se, že i v Kobeřicích se v tomto století usadili luteráni, čímž zanikla katolická farnost. Blížilo se období těžké zkoušky našeho národa - doba temna. Ale o tom až příště.

Slabotinský

OPUSTILI NÁS...

Paní Růžena MACHANČÍKOVÁ

13. dubna 1991, době probouzejícího se jara krásnými slunnými dny se naposled otevřely oči paní Mchančíkové, aby v odlesku silících slunečních paprsků ještě na chvíli zachytily náš pomíjivý život. Naposled vdechla omamnou vůni jarního vzduchu.

Opustila nás ve věku požehnaných 89 let v tichosti, jak to bývá u lidí, kteří dokončili svou práci. Práci nelehkou, bez touhy po slávě, mnohdy i neveselou. Veselost rozdávala druhým, třeba svými písněmi. Ty ji provázely celý život, do posledních chvil. I obyčejný člověk se stává nezapomenutelným, žije-li pro druhé.

Až půjdete kolem jejího domu nebo místa odpočinku, vzpomeňte se. Alespoň na chvíli.

Pan Josef JEDLIČKA

Náhle, přesně na den po paní Machančíkové, 13.5.1991, nás ve věku 86 let opustil pan Josef Jedlička. Mistr kolář, přítel přírody, hloubavý člověk, nepřehlédnutelný samorost.

Životní optimista, nepodléhající pocitu marnosti, i když věděl, že mu života zjevně ubývá. Ani dlouhý život, ani tíživá starost o děti, životní ztráty nedokázaly změnit jeho vnější obraz.

Zůstal jednou z charakteristických postav naší obce, na kterou se bude často vzpomínat. Tak jako na jeden z posledních domů z doškovou střechou, jehož býval vlastníkem.

Pan Jan ČECH, farář církve Českobratrské, Husitské

16. listopadu 1991 se v místním Sboru církve Českobratrské, Husitské rozloučila celá náboženská obec této církve s panem farářem Janem Čechem, který zemřel náhle dne 11. listopadu po následcích autohavárie.

Pan farář nebyl rodem ani bydlištěm z Kobeřic, ale za 51 let působení v naší obce byl její neodmyslitelnou součástí.

Zapsal se do její historie za okupace, svými postoji ke vzájemné snášenlivosti a toleranci, obětavosti a pochopením. S jeho jménem zůstane spjato vybudování modlitebny, kde se každých 14 dnů scházeli věřící pro útěchu a sílu pro další dny plné starostí i obav. V době, kdy sám potřeboval útěchu, rozdával ji jiným. Odešel ve věku 79 let, náhle, uprostřed starostí a práce. Opustil své jediné příbuzné, vnuka a pravnuka, opustil své přátele, bratry a sestry. V jejich srdcích však žije dál, skromný a obětavý.

Slabotinský

DRBNA KOBERSKÁ
ANEK
VZÁCNÁ FAUNA

Ohrožená zvířata se sledují na celém světě. Zvláště druhy, jimž hrozí vyhynutí, se zapisují do tzv. Bílé knihy ohrožených zvířat a je jim věnována zvláštní pozornost. Především jsou zákonem chráněna, což znamená, že je nelze hubit či jinak jim škodit, neboť by po nich zůstala bílá místa v živočišných druzích, a tudíž i v hlavách dětí. Jako je to v případě *voľa obecného*, kterého si dnes mnozí představují jako člověčí druh, zpravidla názorově si blízký. A ono je to úplně jinak. Jak se ostatně přesvědčí řada dam, důvěrně se oslovujících *krávo*, až tohoto obdobného sudokopytníka pustí družstevníci z přísně utajených genofondů na volnou nohu. Teprve potom zjistí, jak hluboce toto krásné zvíře urazily, neboť pomíneme-li chytrý výraz a zásadní postoje, bývá z tohoto zvířete také užitek. Totéž se týká i *voľa obecného*; nelze to však mnohdy říci o jejich lidských náhražkách. Ale to je dáno nevědomostí, protože dřív byla alespoň kráva téměř v každé vesnické domácnosti.

Zatímco u předchozího živočišného druhu s postupující demokratizací života, a tudíž otevřeností, je nebezpečí zažehnáno, právě naopak otevřenost začíná vážně ohrožovat jiný živočišný druh - *drbnu obecnou*. Zvláště její specifickou odnož - *drbnu koberskou*. A proto je nutno bít na poplach!

Drbna koberská, to je zvláštní tvor, který na sebe zásadně přebírá lidskou podobu, a zpravidla ženského rodu. Neří to však podmínkou, avšak v mužské podobě zdaleka nedosahuje takových kvalit.

Obecně je těžko postižitelná, neboť jedná zásadně konspirativně (utajeně) a vyžaduje bezpodmínečně mlčenlivost. Je totiž značně plachá, proto se nejdříve pozorně rozhlíží a pak tlumeně hovoří. Zvláště za šera, na odlehlých místech nebo v kruhu svých kolegyň, je ve svém živlu. Přitom potřebuje pouze jedinou končetinu - jazyk. Tím vládne mistrně jak šavlí a seká na všechny strany. Pochopitelně podle publika. To potřebuje bezpodmínečně. Tedy zvědavé publikum. Přitom je jedno, k jaké straně patří či jakého je vyznání. Podle toho se volí téma *zaručené pravdivých informací*. Ty musí vzbudit

účast, jinak jsou bezcenné. A tady je nutno upozornit na nepřátele. Pro drbnu jsou nezajímaví lidé hluší nebo ti, kteří neumějí naslouchat, přesnější hořet zvědavostí. Nižší hodnotu mívají také ti, kteří ji svými informacemi nemohou obohatit. Zásadními nepřáteli jsou však ti, kteří si žijí a jednají podle svých schopností a svého rozumu s prostoduchou otevřeností a upřímností, naprosto nepochybní o tom, že lidé mají jazyk na to, aby se domluvili. To se totiž nesmí stát. To je smrt pro tento vzácný druh, obdařený zvláštní sluchovou vnímavostí a fantazií, zásadně vystupující v roli bezúhonného a ohroženého, s mimořádným citem pro publikum. V ohrožení se upíná k důvěrným přítelkyním, s nimiž uzavírá okázalá přátelství až za hrob, i s celými rodinami. Alespoň do té doby, než jedna ze stran zjistí, že došlo k úniku informací o její osobě ke zneprátelené straně. Pak okázale střílí z těžkých kalibrů i bez konspirace. Ale jenom dočasně, neboť se zpravidla ukáže, že obě strany si neměly a nemají co vyčítat. Zvláště když je okolí čím dál více nepřátelské.

A tak vás prosím, chraňte je. Poznáte je snadno. Jsou plaché, protože mají mnoho nepřátel. Zásadně nepatří nikam a okruh svých témat si nevybírají. Nemají zpravidla nic tak vyvinutého jako svůj jazyk, a ten je tak svrbí. Kdo by nám potom řekl pravdu pravdoucí, třeba o krávě a kravinách?

(G.S.)

PŘÍKAZY A PŘIKÁZÁNÍ

Já jsem Hospodin, Tvůj Bůh, já jsem Tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.

V jednoho Boha věřiti budeš.

Nevezmeš jména Božího nadarmo.

Pomni, abys den sváteční světil.

Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se Ti vedlo na zemi.

Nezabiješ.

Nesesmilníš.

Nepokradeš.

Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.

Nepožádáš manželky bližního svého.

Aniž požádáš statků jeho.

Desatero přikázání. Pro některého jsou to slova důvěrně známá, jiní si matně vzpomenu, že se Desateru přikázání v dětství učili, mnozí je ale slyší poprvé. Přikázání... V naší mateřštině běžně používáme kratší výraz - příkaz, to je slovo dneška. Podle slovníku není přikázání nic jiného než mravní zákon, tedy pravidlo, jímž se má každý řídit. Běžně toto slovo nepoužíváme, šetříme jím, jako bychom je pro někoho rezervovali. Nejruznější instituce dávají příkazy, nemohou však dávat přikázání. Chtě-nechtě patří tento výraz do souvislosti s autoritou jiného řádu, která určuje mravní zákon. A vskutku Bible líčí, že Desatero přikázání dal Bůh na poušti Mojžíšovi, při přechodu izraelského národa z egyptského otroctví do svobody. Bezesporu některé normy jsou přímo od Boha, jiné jsou výsledkem obecné lidské zkušenosti, výsledkem pozorování člověka, odvozené z lidské přirozenosti, jejímž původcem je Bůh, tedy i touto cestou mají přikázání svůj původ v Bohu.

Smyslem přikázání je chránit čest a svobodu Boha i člověka. Přikázání je jako ukazatel, směrovka. Odpovídá na otázku, co má člověk dělat. Dává pozitivní pokyny. Podobá se střílce kompasu, která obecně určuje směr; vlastní kurs si musí každá loď upravit sama.

Druhým úkolem Desatera je vymezit hranice. Hranice, za nimiž začíná porušení práv druhých lidí. Jako zábradlí nad propastí, má chránit. Kdo zábradlí nedbá, ublíží sobě nebo druhým.

A tak je stanoven prostor, kde člověk může být skutečně člověkem. Bez Desatera bychom se podobali fidičům v dopravní špičce, kteří se fíí přes křižovatky a nikde není jediná značka, jediný semafor; nikdo není omezován, ale také nikdo není chráněn. Z takové svobody není radost, ale hrůza a strach. Přikázání chtějí pomáhat, vychovávat, vyvádět z otroctví strachu, egoismu a pýchy ke svobodě pro konání dobra. Přikázání mohou otevřít náš sluch i zrak, uvolnit naše ruce i nohy pro potřeby bližních.

Pavů

Z HISTORIE CÍRKEVNÍHO ŽIVOTA V KOBEŘICÍCH PO ROCE 1620

V době odboje českých stavů proti císaři Ferdinandu II a následné bitvě na Bílé hoře roku 1620 patřily Nížkovice a Kobeřice panu Bedřichovi Kounicovi, jemuž ze statků Kounicových připadlo také panství Lomnické. Kounicům náležela tehdy na Moravě panství Slavkov, Lomnice, Ždánice a Uherský Brod. Panství Ždánické obdržel Bedřichův bratr Karel. Oba bratři se vydatně účastnili odboje proti císaři, za což byli po prohrané bitvě na Bílé hoře odsouzeni ke ztrátě hrdla, cti i statků. Trest smrti jim byl prominut, ale byli uvězněni na Špilberku a roku 1624 z vězení propuštěni.

Panství Ždánické obdržel jako konfiskát roku 1622 Maximilián z Lichtenštejnu, který byl následujícího roku povýšen do stavu knížecího. Pod Ždánické panství patřily Kobeřice a sousední Nížkovice až do zrušení roboty.

Po třicetileté válce, asi kolem roku 1650, byly Nížkovice spolu s Kobeřicemi a Křižanovicemi přifařeny do Dambořic. Předtím byly Dambořice přifařeny do Ždánic a Kobeřice a Nížkovice do Slavkova. Tento stav byl obnoven roku 1672. Když byl v roce 1690 ustanoven farář v Křižanovicích, připadly Nížkovice i Kobeřice do Křižanovic. Tamnější duchovní správce dával zprvu vykonávat duchovní správu v těchto vsích svým kaplanem, od roku 1692 bylo nařízením olomoucké konzistoře ustaveno, aby kaplan bydlel v Nížkovicích.

V roce 1784 byla náboženským fondem zřízena v Nížkovicích samostatná duchovní správa, tzv. lokální kaplanství. Křižanovský farář však i potom užíval farní pozemky, bral desátky a stolové poplatky. Desátky v Nížkovicích byly určeny ze čtvrtlánu - 2 mandele žita a 2 mandele ovsa, u celé obce celkem 50 kop a 2 mendele žita a totéž ovsa.

Koberští dávali ze čtvrtlánu mandel pšenice, mandel žita a mandel ječmene a ovsa.

Desátky se vozily do stodoly, která stávala ve farské zahradě v Nížkovicích. Tam míval křižanovský farář také stáje pro dobytek a příbytek pro svého hospodáře. Stolové poplatky z Nížkovic a Kobeřic byly paušalizovány na 40 zlatých a 30 krejcarů, které nízkovský duchovní správce ve čtvrtletních splátkách odváděl do Křižanovic. Od roku 1839 byl tento poplatek zrušen.

Naproti tomu byl křižanovský farář povinen platit nízkovskému duchovnímu správci ročně 182 zlatých 30 krejcarů a dát ho vozit ke službám Božím v neděle a svátky do Kobeřic.

Když roku 1848 byly desátky zrušeny, domníval se křižanovský farář, že není povinen dávatí příležitost do Kobeřic. Tehdejší nízkovický farář Josef Svoboda se o tuto věc nesoudil, zakoupil slušný povoz a od té doby si koberští svými koňmi dováželi kněze k bohoslužbám.

V roce 1859 byl duchovní správě v Nížkovících udělen titul a práva fary a byl instalován jako první farář lokální kaplan Josef Svoboda. Instalace byla dne 2. října 1859, kaplana instaloval p. děkan Matěj Lavička, farář z Tvarožné. V pamětním zápísu jsou mimo faráře a děkana podepsaní Václav Raška, farář v Šaraticích, Jan, hrabě Kolovrat, farář v Křižanovicích, Jan Korčičán, katecheta ve Slavkově, Karěl Julínek, učitel v Kobeřicích, František Malík, učitel v Nížkovících, František Mann, starosta z Kobeřic, pak Josef, žák z Kobeřic, Horák Antonín, žák z Kobeřic, a Křivánková Jenovefa, žačka z Kobeřic.

Pokud Nížkovice a Kobeřice náležely k jedné duchovní správě, bývaly služby Boží v neděle a svátky, střídavě v Nížkovících, a v týdny, kdy připadl zasvěcený svátek, tak v ten den v Kobeřicích. Avšak o vánocích, velikonočních a svatodušních svátcích byly služby Boží na Boží hod vždy v Nížkovících a druhý svátek v Kobeřicích.

O Božím těle, které je vždy ve čtvrtek, býval průvod v Nížkovících a v neděli v Kobeřicích. Kněz však nebyl povinen míti tam v ten den odpoledne požehnání. O křížových dnech bývala v Kobeřicích v úterý tichá mše a průvod. Obec dávala v ten den povoz a 2 zlaté.

V neděli po svatém Jiljí, o malých hodech, bývaly služby Boží v Kobeřicích. Když svátek svatého Jiljí připadl na všední den a koberští chtěli mít mši svatou i v tento den, byli povinni zaplatit 2 zlaté a kněze do Kobeřic dovézt.

Takové služby a povinnosti mívali naši zbožní předkové až do roku 1875, kdy byla v Kobeřicích obnovena vlastní duchovní správa. Ale o tom zase až příště.

Bohuslav Matyáš

OHLÉDNUTÍ

Nezadržitelným krokem se blíží chvíle, kdy každý s povzdechem si řekne "Zase jeden rok uplynul".

Jaký byl ten uplynulý rok? Ohlédněme se zpět, ale každý za tím svým vlastním životem. Nastavme si zrcadlo a zkritizujeme každý sám své vlastní chování vůči svým blízkým i těm, se kterými žijeme v této obci.

Stydíme se každý sám za to chybné nebo špatné, co jsme udělali nejen svým nejbližším, a mějme radost a neváhejme pochválit sebe i druhé za věci dobré, za to, že jsme přinesli radost, pohodu i veselí do všedního života, nebo je někdo přinesl nám.

A když se do toho zrcadla podíváme otevřenými očima, uvidíme, že tvář klidná a vyrovnaná nám dává do dalšího života úplně jiný pocit, a mimoděk přizpůsobujeme svůj obličej této úsměvné tváři.

Na neuvědomělý záblesk úsměvu malého dítěte odpoví každý úsměvem. Překročme tedy práh nového roku s vědomým, upřímným úsměvem, se kterým jde všechno líp.

Marie Jedličková

JAK TO VYPADÁ V KOBEŘICÍCH V ROCE 1991

OBYVATELSTVO

A. Základní údaje

Počet celkem: 519; Muži: 241; Ženy: 278; Poměr M/Ž: 0,87/1
Ekonom. akt.: 209, tj. 40,3 %; v místě: 50; dojíždí: 159.

Muži: 117; Ženy: 92.

B. Podle věku

Děti 0 - 14 let: 101

Muži 15 - 59 let: 125; nad 60 let: 66

Ženy 15 - 54 let: 122; nad 55 let: 105

V procentech: produktivní - 52,4 %

neproduktivní - 47,4 % (děti a důchodci)

C. Podle národnosti

Česká 341 - 65,7 %

Moravská 174 - 33,5 %

Slovenská 3 - 0,6 %

Německá 1

BYTOVÝ FOND

A. Domy

Celkem 261
Trvale obyd. 183
Neobydlené 78
Chaty 11

B. Byty

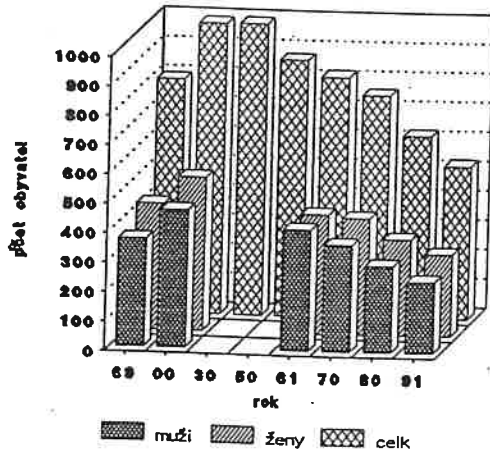
Celkem 265
Trvale obyd. 187
V rod. domcích 185
Ve výstavbě 2

VYBAVENÍ DOMÁCNOSTÍ

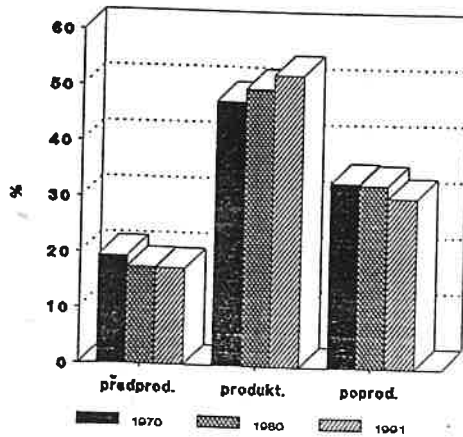
3 a více obytných místností	110 domácností
Ústřední nebo etážové topení	96 "
Koupelna	143 "
Automatická pračka	51 "
Barevný televizor	74 "
Telefon	15 "
Osobní automobil	67 "
Chata	3 "
Průměrná obytná plocha na osobu	17,3 m ²

BEZ KOMENTÁŘE

VÝVOJ POČTU OBYVATELSTVA V OBCI OD R. 1809 DO R. 1991

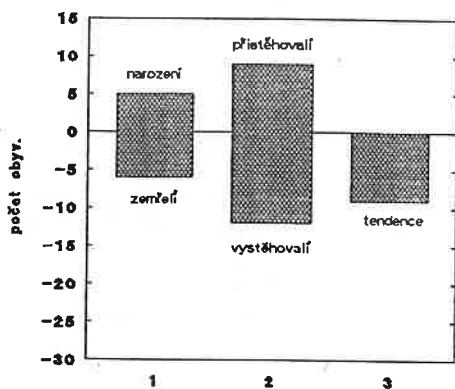

VÝVOJ VĚKOVÉHO SLOŽENÍ OBYVATELSTVA
předproduktivní = děti; produktivní = výdělečně činní;
poproduktivní = důchodci

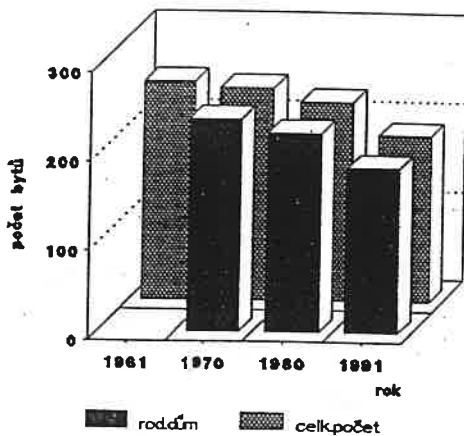

POHYB OBYVATELSTVA

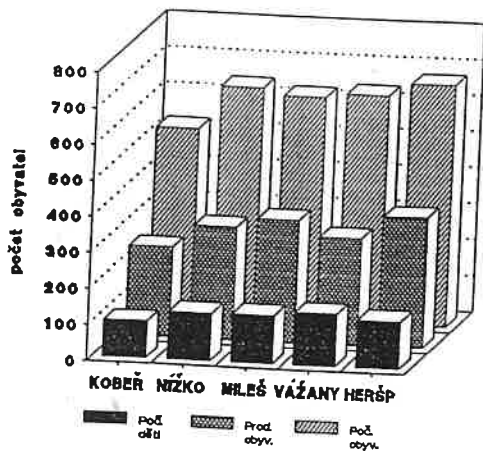
+ stupnice = přírůstek, - stupnice = úbytek

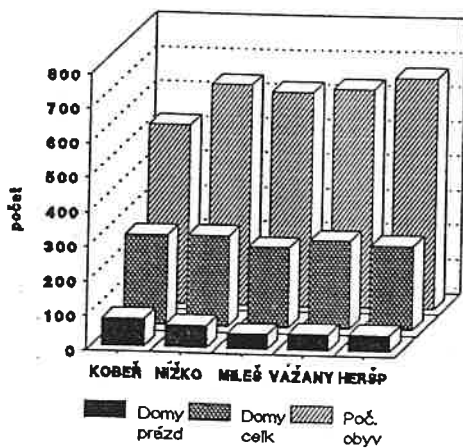
VÝVOJ BYTOVÉHO FONDU

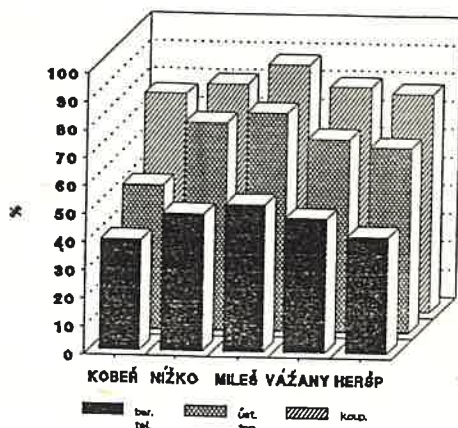
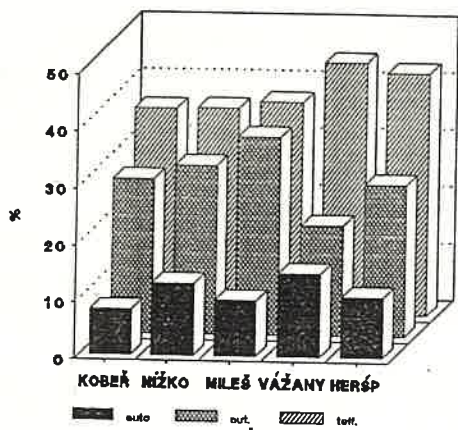
SROVNÁNÍ POČTU OBYVATELSTVA S JINÝMI OBCEMI

SROVNÁNÍ STAVU BYTOVÉHO FONDU A OBYVATELSTVA S JINÝMI OBCEMI

SROVNÁNÍ VYBAVENOSTI DOMÁCNOSTÍ MEZI VYBRANÝMI OBCEMI
V % NA POČET OBYVATEL

VÝSLEDKY Z RADNICE

Co jsme udělali v letošním roce

1. Opravili Obecní úřad nákladem Kčs	130 000
2. Opravili Hasičský dům nákladem Kčs	45 000
3. Asanovali domky na kopci nákladem Kčs	15 000
4. Opravili kanalizaci v zahradě ve Vrchní ulici
(za Povýšilovým) nákladem Kčs	15 000
5. Rekonstruovali kanalizaci u mlýna nákladem Kčs	370 000
6. Vybudovali vodovodní přípojku na Obecní úřad
nákladem Kčs	8 000
7. Natřeli lavice a tabuli, vymalovali třídy ZŠ
a zakoupili televizor nákladem Kčs	5 000
8. Zakoupili materiál pro úpravu a údržbu 2. odd.
mateřské školy nákladem Kčs	24 000
9. Zabezpečili rozšíření výuky ZŠ v 1 - 4 ročníku,
takže děti už nemusejí od nového školního roku dojíždět.	

A co chystáme

Chystáme obnovu vesnice, tj.:

1. Nový územní plán obce, podle něhož se bude obec budovat, nákladem ca Kčs	100 000
2. Projektovou přípravu a vybudování návsi nákladem ca Kčs	600 000
3. Úpravu kempeličky nákladem ca Kčs	200 000
4. Vymalování a vybavení ZŠ nábytkem nákladem ca Kčs	50 000
5. Opločení skládek smetí nákladem ca Kčs	20 000
6. Kanalizace Kedlétý nákladem ca Kčs	150 000

To vše, pokud ovšem získáme finanční prostředky. Jakékoliv náměty a připomínky podávejte na Obecní úřad. Uvítáme je a děkujeme předem.

Obecní úřad

TEST PRO ZÁBAVU - JAKOU MÁTE POVAHU?

	ano	ne
1. Máte rád(a) ostrá jídla?	4	1
2. Dovedete mluvit se známými i neznámými lidmi na libovolné téma?	3	2
3. Tančíte rád(a)?	1	3
4. Býváte "duší" společnosti?	3	1
5. Máte někdy pocit, že byste skákal(a) radostí?	4	2
6. Bolí vás někdy v kříži?	1	2
7. Dáváte přednost měkkému (1 bod) nebo tvrdému (4 body) zubnímu kartáčku?		
8. Víte, jaký si dáte udělat účes, když jdete k holiči (kadeřníkovi)?	3	1
9. Luštíte rád(a) křížovky?	1	4
10. Máte sklon k pesimismu?	1	1
11. Odrazí se nějak na vašem subjektivním stavu, když jdete pozdě spát?	1	1

Do 20 bodů:

Jste povaha jemná, citlivá, máte rád(a) klid; jste dobrým přítelem, ale někteří lidé jsou vámi znuděni.

21-25 bodů:

Jste flegmatik a fatalista, potřebujete přízeň známých.

Nad 26 bodů:

Jste přímá povaha, dovedete kontrolovat své city přání i potřeby a stříživě a správně odhadovat lidi.

DO NOVÉHO ROKU

Končí rok 1991. Někdo se ohlédne, aby uviděl, co po něm zůstalo, jiný se raději neohlíží, aby nezkaměněl jako Lotova žena. Republiky i poslanci se handrkují jak trhovkyně, prezident zvyšuje hlas a bídou hrozí ti, kteří na ní docela slušně zbohatli. Lid obecný jenom zírá, neboť staré myšlenky jsou jak svérací kazajka a nové teprve pučí. Budoucnost je uplakaná a zamlžená jak podzimní počasí.

"Hlavně zdraví" - říkává se od nepaměti, a tato zdánlivá banalita je vlastně hlubokou pravdou. Nemocný to má o mnoho těžší, nemocný se těší na uzdravení. Zdraví by se měli těšit na práci. A té bude potřeba ještě mnoho, až protrhneme mlžný závoj minulosti. Nebojme se toho. A poctivě!

Vaše redakce

TELEFONNÍ SEZNAM - KOBEŘICE

Kryštofová Ludmila	94510
Cenek Miroslav	94511
Hradilová Jifina	94512
Melkusová Libuše	94514
Hadová Alice	94515
Piták Milan	94516
Eleder Miroslav	94517
Rozsival Milan	94518
Nejedlíkova Marie	94519
Obecní úřad	94520
Slabotinský Jiří, Ing.,CSc.	94521
Musil Ivan	94522
Jednota-Potraviný	94523
Lebeda Antonín	94524
ZŠ + MŠ	94525
ZD - váha	94526
Vystavil Karel	94527
Pernes Jiří	94528
Farní úřad	94529
Svoboda Jan	94530
Ondrová Bohumila	94531
Urbanová Karla	94532
Krčmář Bohumil	94533
Hrabovská Zdena	94534
Spáčil Alois	94535
Salajková Hana	94536
Ondráčková Alena (RNDr. Losos)	94537
Redl Vlastimil	94538
telefonní budka	94539
Svoboda Bedřich, Ing.,CSc.	94540

Baják Jaroslav	94541
Bradová Pavla	94542
Melichárek Josef	94543
Krahula Milan	94544
Laštůvka Alois	94545
Dvořák Miroslav	94546
Svoboda Vít	94547
Cenková Marta	94548
Salajková Zdena	94549
Jednota-Pohostinství	94550
Oslík Jaroslav	94551
Janoušek Jaroslav	94552
Žilka Jaroslav	94553
Ondráček Zdeněk	94554
Jedlička Miroslav	94555
Kachlír Josef	94556
Matyáš Pavel	94557
Štefan - mlýn	94558
Koukal Ludvík	94559

